

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/520/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412201785
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Šramková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2012:1412201785.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Údernícka č. 5, zastúpený spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Bratislava, Údernícka č. 5 proti odporcovi: E. D., L., U. Č.. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká č. 16, zastúpený JUDr. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Svidník, Ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66 o zaplatenie 47,52 Eur s príslušenstvom na odvolanie vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV č. k. 24. C 82/2012 - 59 zo dňa 20.8.2012 rozhodol

rozhodol:

Uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti sa **p o t v r d z u j e**.

Vedľajší účastník je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 19,12 Eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie. Odporcovi ani vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania. Zároveň navrhovateľovi priznal vrátenie súdneho poplatku vo výške 9,87 Eur.

O náhrade trov konania vedľajšieho účastníka rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.. Trovy konania nepriznal z dôvodu, že absentuje v danej veci druhý zákonný predpoklad pre priznanie náhrady trov konania v prospech vedľajšieho účastníka konania a to účelnosť bránenia práva proti účastníkovi, ktorý vo veci nemal úspech.

Ako vedľajší účastník v konaní vystupuje združenie podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. V zmysle tohto zákona je účelom zriadenia takejto právnickej osoby okrem iného podávanie návrhov na začatie konania na správnom orgáne alebo súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov, účasť v konaní v procesnom postavení účastníka konania a tiež zastupovanie spotrebiteľa v konaniach pred štátnymi orgánmi o uplatňovanie jeho práv vrátane náhrady ujmy spôsobenej porušením práv spotrebiteľa na základe plnomocenstva. Ak teda združenie predstavuje subjekt, ktorý vznikol práve preto, aby účastníka konania (spotrebiteľa) v konaní zastupoval, nemožno potom považovať za účelne vynaložené trovy konania spočívajúce c jeho právnom zastúpení advokátom. Zákonom predpokladaná kvalifikovanosť združenia na zastupovanie účastníka (spotrebiteľa) v konaní pritom vyplýva jednak z citovaného zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého predpokladom pre zápis združenia do registra združení ktorý vedie Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je o. i. aj aktívne pôsobenie v oblasti ochrany spotrebiteľov po dobu najmenej dvoch rokov, jednak z ďalších predpisov (§ 10 zákona č. 266/2005 Z. z., § 10 zákona č. 128/2002 Z. z.).

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi zohľadnil aj okolnosti majúce pôvod v prejednávanej veci, týkajúcej sa charakteru veci a postupu vedľajšieho účastníka v konaní. V predmetnom prípade sa z hľadiska skutkovej a právnej zložitosti veci z pohľadu vedľajšieho

účastníka jedná o jednoduchý spor, pričom súdu je z úradnej činnosti známe, že vedľajší účastník sa masívne zúčastňuje rovnakých (obdobných) sporov aj v iných prípadoch. Jediná konkrétna obrana vedľajšieho účastníka pritom pozostáva zo vznesenia námietky premlčania, ktorú v predmetnom prípade uplatnil v podanom odpore, resp. všeobecným poukázaním na neprijateľné zmluvné podmienky bez ich konkretizácie na prejednávanú vec.

Proti tomuto rozhodnutiu v časti trov konania podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie vedľajší účastník. Žiadal rozhodnutie súdu v napadnutom výroku zmeniť a priznať mu náhradu trov celého konania.

V odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávnych skutkových zistení a vec nesprávne právne posúdil.

V odvolaní vedľajší účastník poukázal na to, že je neziskovou organizáciou, nemajú ani priestorové, ani materiálne, ani personálne vlastné kapacity, ktoré si vyžaduje riešenie spotrebiteľskej agendy v SR. Bez pomoci priestorovo, materiálne a personálnej vybavenej advokátskej kancelárie s ktorou spolupracuje, nie je schopný potreby ochrany spotrebiteľov naplňať, nakoľko štát, napriek povinnosti združeniam poskytovať finančnú pomoc, si túto povinnosť neplní. Za posledné dva roky mu bola poskytnutá dotácia 4.000,- Eur, z ktorých bola vyplatená len suma 1.000,- Eur, čo nepostačuje ani na poštové známky.

Žiadna norma nebráni, aby využíval služby ochotných advokátov, ktorých počas dvoch rokov našiel len dvoch a pomery na Slovensku si takúto spoluprácu objektívne vyžadujú a preto by mala byť takáto spolupráca združenia s advokátmi podporovaná, lebo v konečnom dôsledku odbremeňuje štát a daňových poplatníkov. Keby aj štát poskytol dostatok finančných prostriedkov, nepovažuje za spravodlivé dotovať neúspešné spory dodávateľov a vymáhačské spoločnosti z týchto prostriedkov.

Ďalej poukázal na to, že vedľajší účastník môže vstúpiť len do tých konaní, ktoré už niekto začal podaním žalôb, že obsah jeho podaní je podmienený obsahom žalôb a aj ich rovnakosťou a právnou nenáročnosťou. To, že nemá podmienky a možnosti na pokrytie objektívne existujúcich potrieb pri ochrane spotrebiteľov len vlastnými silami, nie je odôvodnené vo väčšine prípadov právnou náročnosťou vecí, ale ich množstvom.

Ďalej poukázal na to, že súd sa nepozastavuje nad tým, že silná finančná spoločnosť, akou je právny predchodca žalobcu, postúpila pohľadávky žalobcovi, ktorý sa zaoberá vymáhaním pohľadávok a prečo táto inkasná spoločnosť, patriaca k najväčším v EÚ sa dáva zastupovať silnou špecializovanou advokátskou kanceláriou proti slabým spotrebiteľom.

Okresné sudy dlhodobo vybavovali spotrebiteľskú agendu vydávaním platobných rozkazov, a to v drivej väčšine v rozpore s § 172 ods. 9 O. s. p., prípadne rozsudkom pre zmeškanie, v rozpore s § 153b ods. 5, písm. d) O. s. p. Preto je možné, že niektoré sudy môžu chápať jeho aktivity len ako príčinu nárastu práce.

Aj keď to súd v odôvodnení svojho rozhodnutia priamo neuviedol, z textu vyplýva, ako keby uvažoval aj o aplikácii § 150 O. s. p.. Podľa názoru vedľajšieho účastníka neexistujú výnimočné okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožňovali použitie § 150 O. s. p..

Právo na zástupcu má prinajmenšom z rovnakých dôvodov, ako ho má žalobca, ktorý masovo využíva v typovo rovnakých desať tisícoch sporov v rámci SR.

Podľa čl. 47 ods. Ústavy SR každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdom, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc vyplýva z čl. 47 ods. Ústavy SR a ESLP toto právo opakovane vo svojich rozhodnutiach zaraďuje medzi základné práva.

Vstupom vedľajšieho účastníka zastúpeného advokátom do konania sa navrhovateľ zrazu v súdnych konaniach začína ocitať v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože sami spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť.

Spotrebiteľ bol v súdnej veci úspešný v dôsledku aktivity vedľajšieho účastníka. Svojou činnosťou naplňajú vysoké ciele politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov. Na napĺňanie týchto cieľov je odkázaný na právne služby. Aj keď je združením na ochranu spotrebiteľov, nie sú právnicki a podľa skúseností s

aplikáciou spotrebiteľského práva na súdoch sa bez pomoci advokátov nezaobíde. Členkou je len jedna právnička, ktorá sa však výkonom svojho povolania nezaobrá. Na práve na zastupovanie by sa však nič nemenilo, aj keby mal právnikov všetkých členov.

Je presvedčený, že vývoj spotrebiteľského práva v súdnej praxi a oslobodenie značnej časti zbedačeného obyvateľstva od úžerných a nemorálnych praktík, závisí vo veľkej miere od rozhodovania súdov o náhrade trov vo vzťahu k združeniu na ochranu spotrebiteľov, ktoré vystupujú zastúpené advokátom v súdnych konaniach na podporu spotrebiteľa. Ak súdy združeniam náhradu trov konania priznávať nebudú, je to pre dodávateľov a vymáhačské spoločnosti dobrá správa. Ďalší advokáti sa do tejto, pre spoločnosť prepotrebnej činnosti nezapoja a tých pár advokátov (dvoch), ktorí nám právne služby poskytujú a celú agendu financujú, takáto prax musí nevyhnutne od takejto dlhodobej dobročinnnej činnosti odradiť, ak nechcú skrachovať.

Výrečná je už samotná skutočnosť, že žalobcovia sa v spotrebiteľských veciach bránia tomu, aby v súdnych konaniach vystupovali.

Nepriznanie náhrady trov konania je zjavne nespravodlivé a zjavne dokazuje diametrálne rozdielny prístup súdu prvého stupňa pri posudzovaní tých istých skutočností u neho a u žalobcu, bez poukazovania na tie isté skutočnosti, na ktoré sa poukazuje u nás, aby nám nepriznal náhradu trov konania.

V tejto súvislosti poukázal vedľajší účastník na rozhodnutia iných krajských súdov o vyporiadaní sa s obdobnou argumentáciou súdov prvého stupňa a tieto rozhodnutia aj pripojil k odvolaniu.

V odvolaní vedľajší účastník vyčíslil trovy konania, ktoré pozostávali z troch právnych úkonov.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril navrhovateľ.

Navrhovateľ sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Poukázal na to, že cieľom Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľov a zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka.

Navrhovateľ preto zastáva názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelania. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 259/2011. Ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby vedľajší účastník bol zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konanie. Inak by nebol dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka, keďže by vedľajší účastník - združenie nevedelo naplniť predmet svojej činnosti. Z tohto je zrejme, že zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné.

Navrhovateľ má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania nemá združenie žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konania predlžuje a navyšuje trovy konania. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Navrhovateľ preto zastáva názor, že trovy konania nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O. s. p.. Združenie v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca odporcov, pričom títo o vstupe združenia do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť.

V odvolaní poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 250/2007, Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Co 141/2012, 9 Co 70/2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici 17 Co 167/2012, 17 Co 91/2012, 16 Co 100/2012, ako aj Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03.

Žiadal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdiť a domáhal sa náhrady trov odvolacieho konania, ktoré vyčíslil na sumu 19,12 Eur.

Odvolací súd prejednal odvolanie podľa § 214 ods. 1 O. s. p., preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania je nárok vedľajšieho účastníka na trovy konania.

Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že navrhovateľ svojim návrhom zo dňa 7.2.2012, doručeným súdu dňa 17.2.2012 sa domáhal od odporcu zaplataenia 47,52 Eur a prísl. na tom skutkovom základe, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom dňa 24.2.2005 došlo k uzavretiu zmluvy č. 178989434. Na základe tejto zmluvy Všeobecná úverová banka, a. s. poskytla odporcovi peňažné prostriedky. Odporca neplnil zmluvné povinnosti a to neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoje povinnosti podľa zmluvy, preto postupca od zmluvy odstúpil a vyzval odporcu na úhradu dlžnej sumy. Ku dňu postúpenia pohľadávky dlžná suma predstavovala 47,52 Eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 11,62 Eur, z úroku z omeškania vo výške 5,67 Eur a ostatného príslušenstva vo výške 30,23 Eur.

Vec bola zapísaná do registra 25 Ro 157/2012 dňa 17.2.2012.

Vo veci bol dňa 18.4.2012 vydaný platobný rozkaz. Platobný rozkaz prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 25.4.2012. Odporca si platobný rozkaz neprevzal ani v úložnej dobe na poštovom úrade. Súd prvého stupňa z dôvodu nedoručenia platobného rozkazu odporcovi do vlastných rúk nariadil v zmysle § 173 O. s. p. previesť vec do občianskoprávneho oddelenia.

Predmetné konanie bolo následne dňa 21.5.2012 prevedené do oddelenia občianskoprávnych vecí, od kedy je vec vedená pod sp. zn. 24 C 82/2012.

Listom zo dňa 26.6.2012, doručeným súdu dňa 2.7.2012 zahlásil svoj vstup do konania vedľajší účastník. Zároveň s oznámením o vstupe do konania žiadal, aby mu súd doručil návrh na začatie konania a jeho prílohy. Žiadal tiež priznať trovy konania. Zároveň oznámil súdu že zmluvy o postúpení pohľadávok mu súd nemá zasielať. K oznámeniu o vstupe do konania priložil fotokópii plnej moci zo dňa 26.6.2012.

Následne dňa 3.7.2012 súd prvého stupňa vydal príkaz na zaslanie rovnopisu návrhu s prílohami a rovnopisu platobného rozkazu, ktoré listiny prevzal vedľajší účastník dňa 11.7.2012.

Dňa 24.7.2012 bolo súdu prvého stupňa vedľajším účastníkom doručené podanie, ktoré vedľajší účastník označil ako „odpor vedľajšieho účastníka“. V podaní namietal, že vo veci ide o spotrebiteľskú zmluvu, zmluva obsahuje neprijateľné podmienky (ktoré bližšie nešpecifikoval) a preto podľa § 172 ods. 9 O. s. p. nemal byť platobný rozkaz vydaný. V podaní ďalej cituje ustanovenia § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, veta prvá, § 52 ods. 2, § 52 ods. 5, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ďalej uvádza, že v zmysle týchto ustanovení by aplikácia OZB prichádzala do úvahy len vtedy, ak by bola pre spotrebiteľa výhodnejšia (taktiež bez bližšieho zdôvodnenia). Konštatuje, že je možné predpokladať, že k odstúpeniu od zmluvy došlo pred 5.11.2009, najneskôr 4.11.2009 a odstúpením od zmluvy sa zmluva od počiatku zrušuje, následne citoval ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka. Vzniesol námietku premlčanie, čo odôvodnil tým, že bola žaloba podaná dňa 17.2.2012 a preto navrhuje žalobu v celom rozsahu zamietnuť a domáhal sa trov konania.

Následne vyčíslil vedľajší účastník trovy konania. V podaní ďalej na záver udáva, že v prípade ak sa na vytýčené termíny pojednávania nedostaví, navrhuje aby súd pojednával v jeho neprítomnosti a neprítomnosti právneho zástupcu. V prípade ak by súd trval na výsluch navrhol uskutočniť výsluch prostredníctvom dožiadaného súdu.

Uznesením zo dňa 1.8.2012 súd prvého stupňa zrušil platobný rozkaz zo dňa 18.4.2012 z dôvodu, že sa nepodarilo doručiť ho do vlastných rúk odporcovi.

Navrhovateľ podaním zo dňa 13.8.2012, doručeným súdu dňa 16.8.2012 vzal svoj návrh späť.

Súd prvého stupňa rozhodnutím zo dňa 20.8.2012 zastavil konanie.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O. s. p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa § 93 ods. 3 O. s. p. do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh.

Z konania je zrejmé, že vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu, a to písomným oznámením zo dňa 2.7.2012.

Vedľajší účastník vo svojom odvolaní poukazuje na nesprávnosť rozhodnutia, pokiaľ ide o nepriznanie mu trov konania a následne poukazuje na rozhodnutia iných odvolacích súdov v Slovenskej republike a domáha sa zmeny rozhodnutia v tejto časti.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2, veta prvá O. s. p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Vedľajší účastník vo svojom odvolaní poukazuje na nesprávnosť rozhodnutia, pokiaľ ide o nepriznanie mu trov konania a následne poukazuje na rozhodnutia iných odvolacích súdov v Slovenskej republike a domáha sa zmeny rozhodnutia v tejto časti.

Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal námietkou vedľajšieho účastníka uvedenej v odvolaní, ktorou namieta, že súd prvého stupňa nepriznal trovy konania z dôvodu, že považoval za neúčelné, že vedľajší účastník bol zastúpený advokátom.

Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že je toho názoru, že každý z účastníkov má právo dať sa zastupovať v konaní či už zástupcom z radov advokátov, prípadne iným zástupcom, ako to zákon povoľuje.

Z konania je nesporné, že navrhovateľ vzal návrh späť.

Ustanovenie § 146 vyjadruje výnimku zo zásady náhrady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci vyjadrenej v ustanovení § 142 (v danom prípade ide o zastavenie konania podľa § 96 O. s. p.). Ustanovenie § 146 ods. 2 O. s. p. vyžaduje zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Otázka zavinenia podľa prvej vety uvedeného ustanovenia sa však hodnotí iba podľa procesného výsledku.

Ak došlo k zastaveniu konania podľa § 96 O. s. p., nemá zásadne žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku. Len výnimočne možno uložiť niektorému z účastníkov povinnosť hradiť druhému účastníkovi náklady zastaveného konania a to podľa prvej vety tohto ustanovenia tomu z účastníkov konania, ktorý zavinil, že konanie muselo byť zastavené a podľa druhej vety tohto ustanovenia odporcovi v prípade, že bolo pre jeho chovanie vzatý späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne.

V danom prípade sa dôvodnosť podania žaloby posudzuje procesne. Nerozhoduje, aký by bol výsledok konania, ak by nedošlo k späťvzatiu žaloby, ale to, či žalovaný (odporca) splní to, čoho sa žalobca (navrhovateľ) domáha, a len preto vezme žalobu späť.

Zavinenie je možno posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva, lebo potom by šlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej, takže by po zastavení konania súd ďalej skúmal dôvodnosť nároku vo veci samej.

Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania je však povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelné vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne.

Pri posudzovaní trov konania, ktoré mali vzniknúť vedľajšiemu účastníkovi odvolací súd prihliadol na úkony, ktoré boli vykonané právnym zástupcom vedľajšieho účastníka konania.

Vedľajší účastník zahlásil vstup do konania dňa 2.7.2012, ku ktorému oznámeniu pripojil plnú moc udelenú advokátovi zo dňa 26.6.2012, ktorá však nebola originálom. Predmetná plná moc bola predložená v o fotokópii. Z obsahu fotokópie plnej moci vyplýva, že ide o všeobecnú plnú moc, ktorá nebola udelená pre konkrétne konanie (...aby nás vo všetkých právnych veciach zastupoval, tak v konaniach základných, ako aj konaniach vykonávacích, vrátane konaní o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch a podnetoch, vrátane konaní pred Ústavným súdom SR, pred Európskym súdom pre ľudské práva a pred Súdnym dvorom Európskej únie, aby vykonával všetky právne úkony, prijímal doručované peniaze a písomnosti vrátane doporučených zásielok a zásielok určených do vlastných rúk, podával žaloby, návrhy a žiadosti a bral ich späť, uzavíeral zmiery, zmluvy a dohody a odstupoval od nich, uznával uplatnené nároky, vzdával sa nárokov, podával opravné prostriedky, vzdával sa ich a bral späť, vymáhal nároky, plnenie nárokov prijímal, ich plnenie potvrdzoval, to všetko i vtedy, keď je podľa právnych predpisov potrebné osobitné splnomocnenie... aby vykonával úkony právnych služieb a zúčastňoval sa na úkonoch právnych služieb v rozsahu a počte, ktorý uzná za potrebný, pokiaľ neobdrží iný písomný pokyn...). V čase jeho zahĺsenia vstupu do konania nemal vedľajší účastník žiadne vedomosti do akého konania vstupuje a to z dôvodu, že súčasťou jeho oznámenia vstupu bola aj žiadosť voči súdu, aby zaslal žalobný návrh a prílohy tohto návrhu. Vedľajší účastník okrem zahĺsenia vstupu do konania, žiadosti o zaslanie návrhu a jeho príloh a žiadosti o priznanie trov konania nevykonával žiadne úkony v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z. z., ktorý by sa dal klasifikovať ako prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom.

Taktiež podania, ktoré označil vedľajší účastník ako „odpor vedľajšieho účastníka“ nie je možné kvalifikovať ako právnu službu. Podľa obsahu tohto podania nie je možné považovať toto podania ako podanie vo veci samej, lebo neobsahuje potrebný rozbor námietok vedľajšieho účastníka aké neprijateľné podmienky obsahuje zmluva a z akého dôvodu považuje vedľajší účastník tieto podmienky za neprijateľné. Všeobecné konštatovanie, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky nie je možné považovať za podanie vo veci samej. Za takéto nie je možné považovať ani púhu citáciu právnych predpisov. Taktiež písomné podanie neobsahuje riadne odôvodnenie, prečo možno predpokladať, že k odstúpeniu od zmluvy došlo pred 5.11.2009, najneskôr 4.11.2009, ako ani nie je odôvodnené prečo vedľajší účastník považuje nárok za premlčaný. Samotné konštatovanie uvedených skutočností bez bližšej argumentácie tvrdení nie je možné takéto podanie považovať za písomné podanie vo veci samej (najmä ak takéto podanie podáva advokát).

Podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z. odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby :

- a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom,
- b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej.

Z úkonov vedľajšieho účastníka a to z podania zo dňa 2.7.2012 vyplýva, že vedľajší účastník vstupoval do konania v čase, kedy nemal vedomosti o obsahu žalobného návrhu, teda čoho sa navrhovateľ vo svojom žalobnom návrhu domáha. Preto pri udeľovaní plnej moci zo dňa 26.6.2012 nemohol vedľajší účastník advokátovi poskytnúť žiadne informácie o konaní, o žalobnom návrhu. Samotné prevzatie zastupovania advokátom bez toho, aby mu boli poskytnuté akékoľvek informácie o konaní nie je možné považovať za úkon právnej pomoci v zmysle vyššie uvedenej citovanej vyhlášky a tým ani za účelne vynaložené trovy konania na uplatňovanie, alebo bránenie práva. Za takéto úkon, vzhľadom na

uvedené vyššie nie je možné považovať ani podanie zo dňa 24.7.2012 označené ako „odpor vedľajšieho účastníka“.

Poukázanie na vedľajšieho účastníka v odvolaní na to, že „...Sporná agenda vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu spracovávali, týka sa technického zabezpečenia, pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na jej spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov. Združenie nemá finančné prostriedky ani personálne obsadenie, preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na našich súdov je realizovanie činnosti prostredníctvom advokátskych kancelárií. Predpokladá, že súdu z jeho činnosti je zrejmé, koľko pracovného nasadenia je potrebné na spracovanie predmetnej agendy, ktorá sa na jej konci v konkrétnej veci ukáže možno ako rutinná a jednoduchá. Treba však vidieť koľko zhmotnenej práce je v množstve týchto jednoduchých vecí...“, preto jeho nárok na trovy konania je dôvodný len preukazuje, že navrhovateľ si zamieňa trovy konania tak ako ich špecifikuje Občiansky súdny poriadok v § 137 s nákladmi na chod združenia ako takého. V zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z., ako aj z predložených listín vedľajším účastníkom je preukázané, že takýto úkon vôbec nebol vykonaný, lebo vedľajší účastník nemohol právneho zástupcu informovať o konkrétnom žalobnom návrhu a preto nemohlo dôjsť ani zhodnoteniu opodstatnenosti, účelnosti, stratégie a taktiky právneho zastupovania.

Odvolací súd sa preto stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa správne rozhodol o trovách konania podľa § 146 ods. 2 O. s. p., nesprávne však ich nepriznanie odôvodnil.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa preto podľa § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd na záver dodáva, že je všeobecne známe, že vedľajší účastník informácie o tom, či sú vedené konania podľa právnych predpisov o spotrebiteľských zmluvách zistil len na základe jeho žiadosti podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, keď mu boli súdmi zaslané zoznamy týchto konaní. Podľa týchto zoznamov boli uvedené iba spisové značky konaní, účastníci konania. Preto udelenie plnej moci právnenému zástupcovi iba na základe takejto informácie (ktorú vedľajší účastník získal bez akéhokoľvek jeho bližšieho pričinenia) nie je a ani nemôže byť právnym úkonom v zmysle § 14 ods. 1, písm. c) vyhl. č. 655/2004 Z. z..

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 a § 142 ods. 1 O. s. p.. Navrhovateľ mal v odvolacom konaní úspech. Preto mu priznal trovy konania vo výške 19,12 Eur (1 úkonu právnej služby 9,96 Eur + DPH a režijný paušál 9,16 Eur + DPH), lebo tieto si uplatnil v súlade s § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.). Základ sporu bol 47,52 Eur, kde je hodnota jedného úkonu vo výške 16,60 Eur + 20 % DPH (3,32), z toho 1 je 9,96 Eur . Režijný paušál za rok 2012 činil 7,63 Eur + 20 % DPH (1,53), spolu 9,16 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.